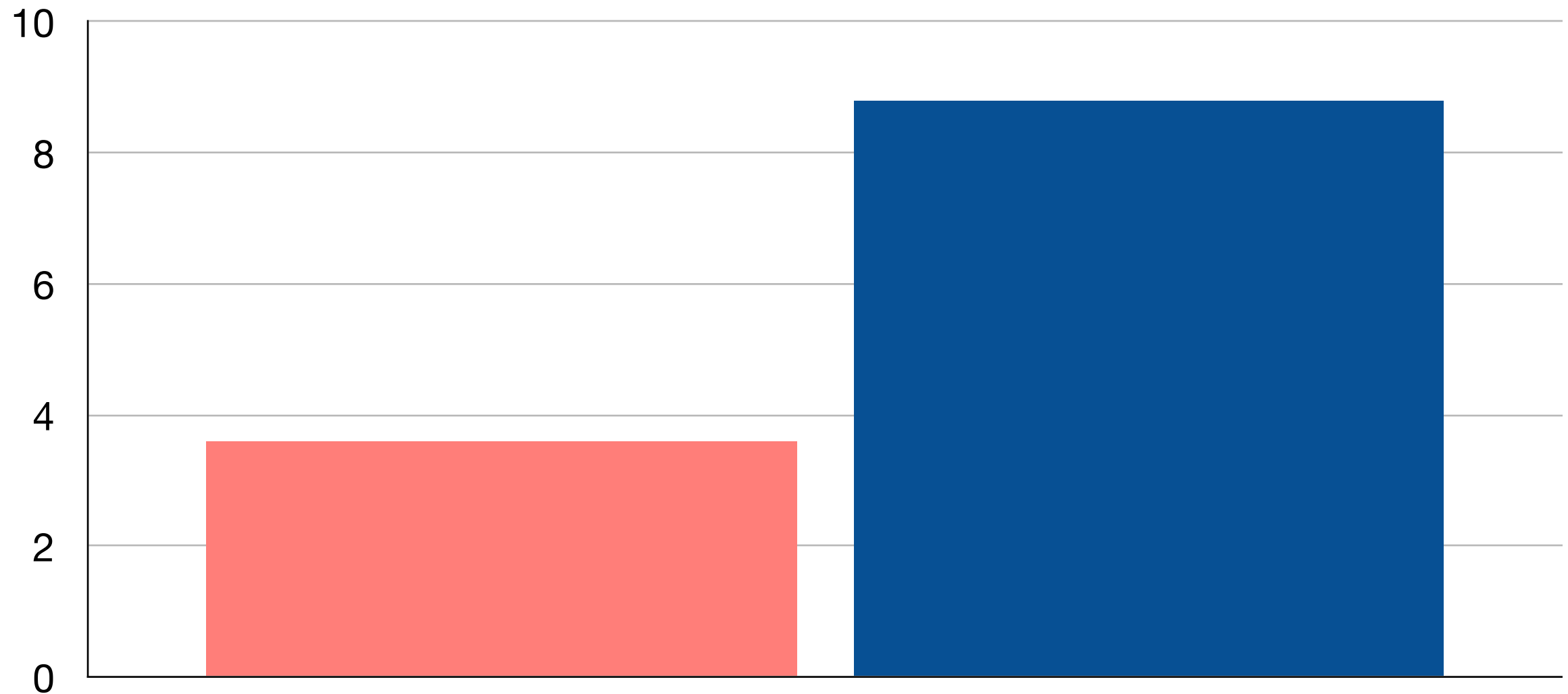

Uitslag enquête achterban ViZ over aanbevelingen CBAA en 9 punten DNA/VIZ

N=94

Hoe helpen alle aanbevelingen van de CBAA jou als afgestane en geadopteerde? 1 = helemaal niet en 10 = helemaal.

Wat denk je van de voorstellen van ViZ die overigens in de 2e kamer al zijn aangenomen. Helpen deze jou in je leven?

samengevat tekstuele reacties enquête ViZ

De reacties op het rapport van de commissie-De Winter tonen een diepe teleurstelling bij afgestane kinderen, geadopteerden en afstandsmoeders. Veel respondenten voelen zich niet gehoord en missen concrete aanbevelingen die recht doen aan hun ervaringen. Er is brede steun voor ViZ, dat wél duidelijk hun belangen vertegenwoordigt. De commissie-aanbevelingen worden als vaag, beledigend of irrelevant ervaren. Vooral het advies over condooms en seksuele voorlichting roept verontwaardiging op; velen vinden dit respectloos richting hun levensverhaal.

Respondenten pleiten voor snelle, onbelemmerde en kosteloze inzage in dossiers, erkenning van aangedaan leed, échte publieke excuses (niet slechts formeel) en financiële compensatie. Daarnaast wordt gepleit voor juridische bijstand, hulp bij afstammingsvragen, het kosteloos terugdraaien van adopties en herstel van oorspronkelijke namen. Er is grote urgentie: de betrokken generatie raakt op leeftijd.

Veel geadopteerden en afstandsmoeders voelen zich door instanties genegeerd of zelfs opnieuw beschadigd. Ze vragen om een krachtige, duidelijke inzet van ViZ richting politiek en media, bij voorkeur via een korte, persoonlijke en heldere brief aan Kamerleden. Er is behoefte aan een eigen herstelstructuur, vergelijkbaar met het Vlaamse Afstammingscentrum. Herstel begint bij erkenning — en het rapport schiet daarin tekort. De steun voor ViZ is groot; men waardeert hun vasthoudendheid enorm.

samengevat tekstuele reacties enquête DNA

Het rapport over afstand en adoptie wordt door veel afstandsmoeders ervaren als een gemiste kans. Niet vanwege wat er wél in staat, maar vanwege wat er níet wordt benoemd. De tekst blijft steken in abstracte termen als “een samenloop van omstandigheden” of “een collectieve verantwoordelijkheid”. Daarmee wordt de kern gemist: de Nederlandse overheid, via instellingen als de Raad voor de Kinderbescherming en FIOM, heeft actief bijgedragen aan het onder druk zetten van jonge, ongehuwde vrouwen om afstand te doen van hun kinderen. Vaak zonder eerlijke voorlichting, zonder daadwerkelijke hulp, en op basis van discriminerende aannames dat zij ongeschikt zouden zijn als moeder.

Voor veel vrouwen betekende dat het verlies van hun kind, maar ook van hun toekomst. De schade is levenslang: in relaties, in vertrouwen, in psychische gezondheid en in maatschappelijke kansen. Het is onacceptabel dat dit nu wéér geminimaliseerd wordt in een rapport dat vooral wegblijft van concrete schuldvragen. Erkenning is alleen waardevol als zij gepaard gaat met heldere verantwoordelijkheid en herstel. Dat betekent openbare excuses van de staat voor haar rol, het expliciet benoemen van het falen van de Raad voor de Kinderbescherming en andere betrokken instellingen, financiële compensatie voor de aangerichte schade en vooral het centraal stellen van het perspectief van de moeders en kinderen zelf in alle vervolgbeleid.

Zonder die stappen is erkenning niets meer dan een symbolisch doekje voor het bloeden. Veel moeders voelen zich wéér gepasseerd, alsof hun verhaal niet telt. Dat is pijnlijk en onnodig.